• SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI •

JUCĂTORUL DE ȘAH

Mi s-a spus c-ai murit, iubito, mi s-a șoptit.
Nu știu, — poate-un prieten, ori poate-un străin
care privea la jocul nostru alaltăieri
mi-a șoptit aceste cuvinte privindu-mă-n ochi.
Era un timp cînd ne-ntîlneam în fiecare seară;
ploaia de pe pălărie picura pe umărul tău,
iar dimineața umbra inimii tale cădea asupră-mi
ca o frunză de aur pe spatele lui Siegfrid.
Era un timp cînd tu erai singura mea rană.
De-atunci am purtat multe lupte, m-am vindecat,
iar astăzi nu mai păstrez decît cicatricile
zvîntate din care sîngele nu mai musteşte...
Mi s-a spus c-ai murit, iubito, mi s-a șoptit grav.
Poate oamenii s-au mirat foarte cînd am răspuns:
— Atît de curînd?... — și-am continuat să fumez
de-asupra unei partide pierdute de șah.
Dacă stau să mă gîndesc, toate mi se par
la fel de misterioase, la fel de fatale:
totul e numai o trecere de pe alb pe negru
cu regina sau cu nebunii de abanos.
Mai demult aveam idei bizare despre suflet,
și de cîte ori trecea un mort mă descopeream.
Astăzi — nu; astăzi nu mă mai pot gîndi
decît la slăbiciunile mele zilnice.
Și totuși, tu erai regină, tu stăpîneai.
Acuma, de cîte ori mișc o figură mă uit
să văd dacă urma ei a rămas întipărită aievea,
sau dacă din toate nu rămîne decît jocul.
Nu te mîhni, iubito, pentru că am să-ți vorbesc
așa cum obișnuiam mai demult la ureche;
știi — oricît mi-ar veni de greu — e așa:
sînt îndrăgostit de o fată care-ți seamănă.
Nu te mîhni. E adevărat că sînt cam bătrîn,
e adevărat că e un păcat... Dar tu știi că
dacă așezi lucrurile din nou, jocul al doilea
îți este poate mai prețios decît primul...
Da: mi s-a spus c-ai murit, mi s-a șoptit grav.
Poate oamenii s-au mirat că n-am plîns;
astăzi însă nu mai sînt ca Siegfrid; astăzi
nu mai cred în poveștile de altădată.
Cu toate-acestea, dacă n-ar fi fumul de-aici,
poate nu li s-ar părea că visez; poate-atunci
ar vedea că ochii mei stăruie cu tristețe
asupra reginei pe care-am pierdut-o.
Oamenii însă nu văd prin fum. Numai tu,
de-acolo, de unde ești, împrăștie-l cu mîna,
seara, cînd mă plimb cu fetița aceea
care seamănă cu tine, care nu știe nimic...

Ștefan Augustin DOINAȘ
(„România literară")

Așa a văzut șahul graficiana poloneză Hedwiga Przibliska. Desenul ei a fost ales drept copertă a programului editat de ziarul „Politika" din Belgrad cu prilejul „Meciului secolului", U.R.S.S.-Echipa Lumii, desfășurat în capitala Iugoslaviei.

• SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI •

H. G. Wells, Aldous Huxley sau Demetru G. Ioanescu, cine a avut dreptate? Iată și viziunea gimnastului în concepția pictorului Fritz Genkinger din Stuttgart: megalocefal, bicepși hiperbolizați, trupul — suport minor...

Sportul miine, în anul 2000

CIBERNETICĂ ȘI PERFORMANȚE

O discuție despre performanțele sportive ale anului 2000 trebuie să înceapă, după părerea mea, prin precizarea concepției noastre despre omul viitorului.

Veți spune că trei decenii pot fi, eventual, hotărîtoare doar în evoluția tehnico-științifică a societății și nu în cea psiho-fizică a individului. Dar, în acest răstimp, direcțiile dezvoltării umane se vor preciza în suficientă măsură — și, cred, nu în contradicție cu constatările pe care le putem face astăzi.

E adevărat că o bună parte a autorilor de utopii și de anticipații științifice ne înfățișează imagini, cel puțin insolite, ale umanității de peste secole și milenii. Iată, de pildă, ce scria Demetru G. Ioanescu, elev în ultima clasă a liceului Sfîntu Sava (și mai tîrziu cunoscutul om politic Take Ionescu), în povestirea „Spiritele anului 3000", publicată în numerele 7 și 8 ale „Revistei Junimei" din 1875:

„Ceea ce mă izbi mai mult, observîndu-l, fu mica lui statură, cel mult de un metru și cincizeci de centimetri, deși se vedea că-și numără etatea pe destule roze... Acest corp mic și subțire, de care atîrna două mîini delicate și de o mobilitate extremă, purta un cap mai mult sau mai puțin oval... Ceea ce însă îmi păru o trăsură caracteristică a omului din anul 3000 după Crist, fu fruntea, de o lățime considerabilă, frunte care ar fi fost un defect pentru cei vechi"... H. G. Wels va duce mult mai departe această viziune, în „Omul în anul un milion" (1893), demonstrînd că perfecționarea mașinilor va avea drept rezultat dispariția membrelor inferioare, cuceririle chimiei vor înlătura complicațiile digestiei, iar părul, nasul, dinții, urechile și bărbia își vor pierde rolul actual în determinarea fizionomiei; în schimb, se vor dezvolta creierul și mîna. Trebuie să subliniem că marele scriitor englez pornea de la realități în care nu intra nici un dram de fantezie. Micșorarea și apoi dispariția consumului de carne crudă a dus, de-a lungul timpului, la micșorarea maxilarelor și la scurtarea intestinelor. Iar pe măsura generalizării îmbrăcăminții și a adăpostului, au scăzut rolul și, deci, abundența învelișului pilos.

Aceste confirmări nu îndreptățesc, însă, previziunile care absolutizează o singură latură a evoluției: solicitarea intelectuală din ce în ce mai intensă. Omul de astăzi este mai înalt și mai puternic decît strămoșii săi și totul ne face să credem că nici omul de mîine nu va renunța la trupul său ca la un anacronism, și-l va dezvolta armonic, poate după alte canoane decît cele ale epocii actuale, dar urcînd mai departe spre culmile de neatins ale perfecțiunii.

In acest context, sportul va juca, desigur, un rol considerabil, devenind o componentă obligatorie a vieții de fiecare zi. Îndrăznesc să cred că sedentarismul va dispare, împreună cu urmările lui traumatizante. Și pe această bază de masă dinamică se va dezvolta sportul de performanță, atingînd recorduri astăzi nevisate.

Încercînd să-mi imaginez modalitățile de obținere a acestor recorduri, îmi vine în minte, în primul rînd, cibernetica. Una dintre difinițiile ei este știința dirijării unor sisteme dinamice complexe. Nu este un astfel de sistem organismul nostru, cu toate modificările produse în el și sub efectul culturii fizice?...

Dar să vedem cum poate contribui cibernetica la obținerea unor performanțe ridicate, cu un consum mai mic de efort și de timp. Prima etapă ar fi depistarea aptitudinilor sportive, cu maximum de rapiditate și de siguranță — problemă rezolvabilă numai cu ajutorul computerelor. E necesară, apoi, continua perfecționare a tehnicii antrenamentelor, prin realizarea unui control complet asupra activității mușchilor și prin dezvoltarea dirijată a anumitor deprinderi motrice. În acest scop, se cere o cunoaștere aprofundată a întregului mecanism complex al mișcărilor trupului, tot prin intermediul ciberneticii. În sfîrșit, obținerea marilor performanțe este condiționată și de utilizarea cît mai judicioasă a rezervelor bioenergetice. Din marele număr de variante posibile, trebuie aleasă cea optimă în raport cu datele individuale ale sportivului. Iar această variantă optimă trebuie integrată în ansamblul proceselor organice, pentru a nu stînjeni desfășurarea lor firească. Aceste două operații — alegerea și integrarea — vor solicita din nou metode cibernetice.

S-ar putea ca imixtiunea mea pe tărîmul specialiștilor să păcătuiască în chestiunile de detaliu. Sînt convins, însă, de valabilitatea punctului de plecare: sportul de performanță al viitorului va recurge, în mod permanent și intensiv, la serviciile științei! E un fenomen ireversibil, la ale cărui începuturi asistăm, de altfel, în zilele noastre.

Ion HOBANA

„Schiul alpin"

Apărută de puțină vreme în vitrinele librăriilor (din păcate, numai în cele ale orașului Brașov), lucrarea colegului nostru Mihai Bîră, maestru al sportului și fost multiplu campion național de schi, a avut succes. Desigur, la această reușită a contribuit și renumele autorului, apreciat ca un excelent tehnician și teoretician, un avid după documentarea de specialitate și, în general, după tot ce este nou. Citind, mai bine-zis studiind cele 200 de pagini ale cărții intitulată „Schiul alpin" (apărută în editura „Stadion"), am constatat cu satisfacție că Mihai Bîră nu ne-a dezamăgit nici de această dată și că succesul de care aminteam se datorează în primul rînd valorii lucrării sale. Putem spune, fără teamă că am putea fi acuzați de exagerare, că este cea mai completă și cea mai complexă lucrare de specialitate.

Cuprinzînd tot ce se poate scrie despre tehnica schiului alpin, cartea este la fel de utilă unui începător, ca și celui mai pretențios practicant al acestui sport. Chiar numai meticulozitatea și precizia cu care autorul se ocupă de alegerea, procurarea și întreținerea materialului și echipamentului necesar (inclusiv a cerurilor), sînt o dovadă a profunzimii cu care Mihai Bîră s-a străduit să ofere amatorilor de schi un adevărat manual, ușor și plăcut de citit. După interesantul și instructivul capitol referitor la material și echipament, cartea cuprinde, foarte bine sistematizate, capitole în care este tratată tehnica schiului alpin, începînd de la noțiunile elementare și, trecînd prin toate treptele, pînă la ultimele descoperiri ale tehnicii moderne, toate descrise cu deplină competență, bine documentate și ilustrate sugestiv cu desene clare, deosebit de ajutătoare în înțelegerea celor descrise. „Schiul alpin" cuprinde și interesante capitole în care se face o paralelă între metodele de învățare din Franța și Austria, cu avantajele și dezavantajele fiecăreia, sînt descrise caracteristicile celor trei probe (coborîre, slalom, slalom uriaș) și sînt indicate mijloacele tehnice cele mai adecvate pentru obținerea performanțelor maxime în aceste curse.

Pentru toate acestea, felicităm pe autor, iar tuturor categoriilor de schiori le recomandăm cu căldură această atractivă și utilă lucrare.

D. STANCULESCU

SPORTUL TUTUROR ANOTIMPURILOR

Zăpada de plastic experimentată la Bologna deschide o eră nouă în istoria unui sport de iarnă

Un concurs de schi-fond în luna lui Cuptor, dar nu în vecinătatea Cercului polar, nici pe zăpezile eterne ale unui platou himalaian și nici măcar sub brîul Ecuatorului, departe sub Steaua Sudului, acolo unde luna iulie se travestește în ianuarie al nostru. Un concurs de schi-fond organizat pe o colină verde din apropierea orașului italian Bologna, sub un soare fierbinte și, bineînțeles, pe o zăpadă care nu-i zăpadă, ci plastic.

O fabrică italiană de produse din mase plastice a confecționat un covor special care permite lunecarea schiurilor aproape la fel de bine ca zăpada și l-a pus la dispoziția federației italiene de specialitate, care a organizat, într-o premieră mondială, un asemenea concurs în plină vară. Concurenții au parcurs o pistă destul de largă și lungă de 600 de metri: seniorii de opt ori, iar juniorii de șase ori.

Competiția a fost dotată și cu premiile de rigoare, printre care Trofeul Quatrostagioni (Patru anotimpuri). Ați crede, poate, că este o aluzie la faptul că, de acum încolo, schiul va deveni un sport al tuturor anotimpurilor, ceea ce ar fi explicabil. În realitate, numele trofeului vine de la denumirea acestui material plastic special conceput: zăpada „Patru anotimpuri".

Este lesne de închipuit ce implicații va avea pentru viitorul schiului această nouă realizare a științei și tehnicii moderne. Se și întrevăd amenajări de pîrtii (inclusiv pentru probe alpine) atît în stațiunile montane, cît și în zonele verzi din jurul orașelor.

Scăpat de sub tutela lui Boreu, schiul pășește într-o eră nouă, era unei posibile — și de dorit — proliferări pe absolut toate meridianele planetei noastre.

Giulio De Florian, cîștigătorul primei ediții a Trofeului „Patru anotimpuri" de la Bologna

„MEXICO '70" LA PITEȘTI ȘI CÎMPULUNG

În turneul său prin orașele țării, scriitorul și caricaturistul Neagu Rădulescu, colaboratorul ziarului nostru, vorbește și desenează, cu subiect avînd campionatul mondial din Mexic, luni 27 iulie la Pitești (sala Constructorul, orele 19) și marți 28 iulie la Cîmpulung Muscel

răspunde Ion Poștașu

CONSTANTIN ROȘCA, COMUNA BĂRBĂTEȘTI. Metalul Tîrgoviște a jucat în divizia A, în ediția 1961—1962. Ea s-a clasat pe penultimul loc, 13, retrogradînd împreună cu Dinamo Pitești (F. C. Argeș). Echipa tîrgovișteană a realizat, totuși, atunci, cîteva rezultate care i-au onorat palmaresul: 2—2 cu Steaua, 2—2 cu Rapid, 3—1 cu U.T.A., 2—1 cu Petrolul. Cunoașteți, cumva, intențiile echipei, în campionatul viitor? În cazul acesta, spuneți-ne: și-a propus o nouă vizită în divizia A? Vă rog să-mi scuzați întîrzierea cu care vă parvin aceste rînduri. Dv., ca factor poștal, știți însă foarte bine că, prin poștă, s-ar fi putut să le primiți și mai tîrziu!

DORU PURCIL, ARAD. 8 pagini! Nici acum, din cauza „Mundialului", nu mă pot culca devreme. M-au apucat zorile citind scrisoarea dv.! Recunosc, însă, că ea este interesantă, reflectînd dragostea dv. pentru sport, în general, și pentru fotbal, în special. Rețin finalul scrisorii: **„am crezut mereu în fotbalul nostru și nu l-am blestemat nici după acel 0—6 cu Spania, și nici după acel 1—7 cu Elveția. Și am avut dreptate. Noaptea de la Zürich a fost spălată cu noaptea de la Lausanne, iar nopțile mexicane vor dispare sub impresia nopților müncheneze, care vor fi, sînt sigur, și mai frumoase".** Îmi manifest și eu încrederea că vom face și acel pas mult așteptat: de la înfrîngeri onorabile, la victorii. Ar trebui să adaug că am citit articolul lui Pele, în care acesta spune că **„România are jucători buni".**

MATEI STELICĂ, COMUNA ISLAZ. **„Ce se întîmplă dacă mingea, șutată de portar și purtată de vînt, intră direct în poarta adversă?"** Depinde. Dacă lucrul acesta se produce după o fază obișnuită de joc — de pildă, după ce portarul a reținut șutul unui înaintaș advers — situația pe care o expuneți ne pune în fața unui GOL regulamentar. Dacă este vorba, însă, de repunerea mingii în joc, după un șut de poartă, soldată cu pătrunderea mingii în poarta adversă, deznodămîntul este cu totul altul: aut de poartă. Ambele situații nu sînt pur ipotetice. S-au și produs în cîteva din sutele de mii, mai bine zis milioanele de meciuri de fotbal disputate pe glob.

NICOLAE BOJINESCU, TÎRGOVIȘTE: **„Doresc foarte mult ca meciurile „capetelor de afiș", Cuțov—Frolov, Monea—Pozniak, Mayer—Silberman, Alexe—Viktor și Dumitrescu—Cosentino să fie transmise de televiziunea noastră, dacă nu în direct, cel puțin înregistrate".** După cum văd, sînteți pregătit sufletește pentru aceste meciuri și așteptați doar să deschideți televizorul! Din păcate, nici una din aceste întîlniri n-a putut fi perfectată. Rămîne, deci, să urmăriți, în continuare, serialul „Iluzii pierdute". Pentru dv. nici nu se putea, în momentul de față, un serial mai potrivit! Lăsînd gluma la o parte, vreau să știți că sînt la fel de decepționat ca și dv. din cauza nerealizării transmisiei acestor interesante meciuri de box.

ILIE PAUN, OLTENIȚA. 1. Maestrul emerit al sportului Alexandru Penciu antrenează echipa italiană de rugby Tossimobili, din orașul Rovigo. În momentul de față, însă, Penciu se află în țară, pentru niște examene. 2. Felicitări pentru succesul echipei dv. de fotbal, care a promovat în divizia B. Nu-i spun „la mai mare", pentru a nu stîrni zîmbete printre cei răutăcioși, dar îi urez, oricum, o prezență stabilă în această divizie. Sper, de altfel, că n-a cerut la miliție o viză de... flotant!

ION N. VIȘOIU, COTEȘTI. De unde mi-e cunoscută localitatea dv? Numele cel „mic" al portarului echipei Rapid, este ...Răducanu, iar numele de familie, Necula. Dar, e prea tîrziu, pentru a corecta lucrurile. Să-i spunem, deci, mai departe, Răducanu. Altfel, ar crede lumea că avem de-a face cu un nou portar. Mai ales dacă ar înceta să dribleze în careu!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

